

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. Плевен, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕМИЛ СТ. БАНКОВ

Членове: КРИСТИНА АНТ. ЛАЛЕВА
ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

в присъствието на прокурора Кр. Цв. Яч.
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224400600031 по описа за 2022 година

С присъда № 74 от 10.11.2021 г., постановена по НОХД № 1111/2020 г. по описа на Плевенски районен съд, подсъдимият Н. Н. Н. – роден на 14.04.1998 г., българин, български гражданин, със средно образование, неженен, работи, осъждан, с ЕГН: *****, бил признат за виновен в това, че на 22.06.2019 година в град Плевен, причинил на Ц. А. А. от град Плевен, лека телесна повреда, изразяваща се в счупване на костите на носа с разместване на фрагментите, две разкъсно-контузии рани на лицето в дясно, оток и кръвонасядане на клепачите на дясното око и излив на кръв под конюнктивата на същото, неголеми оток и кръвонасядане на шията, дясната ушна мида и зад нея, довели до разстройство на здравето временно, неопасно за живота му, като деянието е извършено по хулигански подбуди - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК, поради което и на основание чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК вр. чл. 54 НК му наложил на наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца.

На основание чл. 66 ал. 1 НК отложил изтърпяването на така определеното наказание с тригодишен изпитателен срок.

Първоинстанционният съд осъдил подсъдимия Н. за заплати в ползва на частния обвинител Ц.А., направените разноски за адвокатски възнаграждение в размер на 800 лв.

С присъдата Н. Н. Н. бил осъден да заплати в полза на държавата, по сметка на Районен съд град Плевен, направените деловодни разноски в

размер на 179.80 лева, от които 79.80 лева по сметка на ОД на МВР – Плевен и 100 лева по сметка на РС-Плевен.

Срещу присъдата в законоустановения срок била депозирана въззивна жалба от подсъдимия, чрез неговия защитник - адвокат Н.М., в която се излагат доводи, че присъдата е незаконосъобразна и неправилна. Заявява се, че не било доказано по безспорен и категоричен начин участието на подсъдимия в извършване на престъплението. Излагат се твърдения, че не би могло присъдата да почива единствено на показанията свидетеля А. П.. На тези основания се моли, въззивната инстанция да постанови съдебен акт, с който да признае подсъдимия за невинен в извършване на описаното в обвинителния акт престъпление.

В законовия срок не са постъпили възражения от Окръжна прокуратура гр. Плевен.

В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура гр. Плевен, счита въззивната жалба за неоснователна. Изразява становище обжалваната присъда да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на подсъдимия поддържа подадената жалба. Навежда доводи за неизследвани влошени отношения между свидетеля П. и подсъдимия, които се познавали отпреди. Излага доводи, че показанията на свид. П. не кореспондират с останалия събран доказателствен материал, тъй като същият твърдял, че бил на 6-7 метра от сбиването и е видял подсъдимия, а пострадалият, който бил ударен в тила заявил, че не е видял кой го е ударил. Навеждат се доводи за липса на хулигански подбуди в действията на подсъдимия, поради което и алтернативно се моли, в случай, че бъде признат за виновен, то да бъде за деяние по чл. 130, ал.1 НПК.

Подсъдимият Н.Н. се явява в съдебно заседание. В последната си дума заявява, че няма какво да добави към защитната теза на процесуалния си представител.

Плевенският окръжен съд, след преценка на доказателствата по делото намира, че въззивната жалба е подадена в срока по чл.319 от НПК и от надлежно легитимирано лице, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Плевенският окръжен съд, след като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тезите, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че присъдата в нейната наказателно –осъдителна част следва да се потвърди поради следните съображения:

В хода на първоинстанционното разглеждане на делото са събрани достатъчно доказателства за установяване на релевантните факти и обстоятелства. Въз основа на тях, районният съд е направил обосновани и законосъобразни фактически и правни изводи

Подсъдимият Н.Н. и свидетелят Т. Р. Б. живеели в град Плевен, обл. Плевенска. Познавали се и поддържали приятелски отношения. Вечерта на 21.06.2019 г. двамата били заедно и посетили нощно заведение в централната част на град Плевен, където употребили алкохол.

По същото време свидетелите Й. И., Ц.А., Е. Ф. и А. П. празнували рождения ден на свидетелката Ф.. Заедно и с други лица били в питейно заведение клуб „***“. Около 04.30 часа на 22.06.2019 година решили да се прибират по домовете си, като се отправили към “Спортно информационен център“ в град Плевен, тъй като там имало „стоянка“ за таксите. По същото време на пейките пред Спортно информационния център се намирали и подсъдимият Н. и свидетелят Б.. Без основателна причина, последните предизвикали спречкване с компанията на свидетелите. Подсъдимият Н. нанесъл удар в областта на лицето на постр. Ц.А., вследствие на което той паднал на земята. От нанесения удар на пострадалия А. били причинени телесни увреждания, довели до разстройство на здравето му, временно и неопасно за живота му. Когато свидетелят И. видял това, му се притекъл на помощ. Подсъдимият Н. тичешком се отдалечил в посока Поликлиниката, а свидетелят Б. побягнал в посока Централен МОЛ Плевен, пл. Свобода. Свидателят И. ги последвал. Бързо ги настигнал и ги попитал защо са ударили приятеля му. Свидателят Т. Б. също по хулигански подбуди и без причина, веднага му нанесъл силен удар в челюстта, с което причинил на И. контузии рани на горната и долната устна, счупване на горната челюст в областта на т.н. „алвеоларен израстък“, травматично избиване на два горни зъба и счупване на коронките на другите два зъба, за което с влязъл в сила съдебен акт, постановен по НОХД №1312/2021г. по описа на РС-Плевен е бил осъден на осн. чл. 131, ал.1, т.12 във вр. с чл. 129, ал.2 вр. с ал.1 от НК във вр. с чл. 55, ал.1, т.1 от НК на наказание – една година лишаване от свобода, като на основание чл. 66, ал.1 от НК ефективното му изтърпяване било отложено с тригодишен изпитателен срок. Очевидци на случващото станали и свидетелите Д. В. и И. В..

В хода на проведеното досъдебно производство била назначена и изготвена съдебно - медицинска експертиза, като съгласно заключението ѝ на Ц. А. А. било причинено счупване на костите на носа с разместване на фрагментите, две разкъсно-контузии рани на лицето в дясно, оток и кръвонасядане на клепачите на дясното око и излив на кръв под конюнктивата на същото, неголеми оток и кръвонасядане на шията, дясната ушна мида и зад нея. Уврежданията са резултат от удар с твърд, тъп предмет с ограничена удряща повърхност, възможно невъоръжена ръка. Описаните травми са причинили разстройство на здравето, временно и неопасно за живота му. По случая било образувано и проведено досъдебно производство

Изводите на първоинстанционния съд, че така изложената фактическа обстановка се установява от събрания доказателствен материал, а именно: гласни доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите Ц. А. А., Й. В. И., Е. Е. Ф., приобщени по реда на чл. 281, ал.5 вр. с ал.1, т.2 от НПК, А. К.

П., И. А. В., приобщени по реда на чл. 281, ал.5 вр. с ал.1, т.2 от НПК, И. П., Т. Б., Д. В., писмените доказателствени средства, събрани в хода на съдебното следствие и на досъдебното производство, приобщени по реда на чл.283 от НПК, както и от експертната интерпретация на процесуално годните доказателствени източници чрез заключението на съдебно-медицинската експертиза са правилни и законосъобразни. Въз основа на тази фактическа обстановка, правилно приета от районният съд в мотивите към обжалваната присъда, категорично се установява факта на извършеното престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК и авторството му.

Преценката на първоинстанционния съд за обективната съставомерност на деянието е напълно обоснована. Първоинстанционният съд правилно е обсъдил и съпоставил свидетелските показания, както и обясненията на подсъдимия. Действително авторството на деянието се доказва по безспорен и категоричен начин от показанията на свидетелите Ц. А. А., Й. В. И., Е. Е. Ф. А. К. П., И. А. В., И. П., Т. Б., Д. В.. Правилно е прието, че от показанията на частния обвинител А. и на свидетелката Ф. главно се изняснят времето, мястото и механизмът на извършване на деянието. От показанията на свидетеля П. се установява и авторството на извършване на деянието, но настоящия съдебен състав счита, че това обстоятелство се установява също и по косвен път от останалите показания на свидетелите. От показанията на свидетеля И. В. приобщени по реда на чл. 281, ал.5 вр. с ал.1, т.2 от НПК от досъдебното производство се установява, че видял как подсъдимият нанесъл удар в главата на момче, което паднало на земята. По късно за него разбрал, че практикувал като доктор-уролог, какъвто е и пострадалият Ц. А. А.. Показанията му кореспондират с тези на свид. А. П., който твърди, че видял как подсъдимия Н. нанася удар в областта на главата на пострадалия, след което последния паднал на земята. Същият свидетел в хода на досъдебното производство, с протокол за разпознаване на лица, приобщен по реда на чл. 283 НПК в хода на съдебното следствие, разпознал подсъдимия, като лицето, което нанесло удар на пострадалия А.. От показанията на свид. Д. В. се установява, че пред Спортно информационния център видял подсъдимият да удря някакво момче, което паднало на земята. Показанията на този свидетел са обективни и логични и кореспондират с останалия събран доказателствен материал по делото и липсват съмнения да са повлияни от приятелските му отношения с подсъдимия.

С оглед анализа на доказателствените източници, въззивният съд приема, че подсъдимият е обективирал действия довели до причиняване на физическа травма на пострадалия. От приетата в хода на досъдебното производство, съдебно-медицинска експертиза, назначена с постановление от 04.09.2019 г., в хода на досъдебното производство, приобщена чрез изслушване на заключението на вещото лице в хода на съдебното следствие, безспорно се установява, че на Ц. А. А. е причинено счупване на костите на носа с разместване на фрагментите, две разкъсно-контузии рани на лицето в дясно, оток и кръвонасядане на клепачите на дясното око и излив на кръв под

конюнктивата на същото, неголеми оток и кръвонасядане на шията, дясната ушна мида и зад нея. Уврежданията са резултата от удар с твърд, тъп предмет с ограничена удряща повърхност, възможно невъоръжена ръка. Описаните травми са причинили разстройство на здравето, временно и неопасно за живота му. Това дава основание да се направи извод, че подс. Н. е осъществил състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК.

Поради изложеното, настоящият състав на въззивния съд намира, че от анализа на събраните доказателства не се установиха такива, които да променят изводите на първоинстанционния съд относно обстоятелството дали ли е извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК, извършено ли е то виновно от подсъдимия, както и останалите обстоятелства, описани от първия съд при изложение на фактическата обстановка по делото. Съдът намери за обоснован крайния извод на районния съд, че системата от доказателства, които взаимно се допълват, в съвкупност водят до единствения и несъмнен извод, че подсъдимият е извършил престъплението, за което му е повдигнато обвинение. С оглед гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира възраженията на защитата, че не било доказано по безспорен и категоричен начин участието на подсъдимия в извършване на престъплението и твърдението, че присъдата почивала единствено на показанията свидетеля А. П. за неоснователни.

По отношения на въведените възражения на защитата, относно характера на отношенията между свидетеля П. и подсъдимия, и твърдението, че се познавали отпреди, както и че били във влошени отношения, настоящата инстанция намира следното.

Действително от показанията на свид. П., който е пряк, но не единствен свидетел очевиден на случилото се установява авторството на извършеното деяние. П. е и лицето, което разпознало подсъдимия, с протокол за разпознаване на лица от досъдебното производство, като субектът, нанесъл удар на пострадалия. Настоящият съдебен състав следва да отбележи, че никъде в материалите по делото не са налице данни, за това че свидетелят П. и подсъдимият Н. са се познавали отпреди, както и че били във влошени взаимоотношения. От протокол за разпознаване на лица от 22.04.2021 г. приобщен по реда на чл. 283 НПК в хода на съдебното следствие, свид. П. заявява, че не познава разпознатия Н.. От показанията на свид. П., дадени в хода на съдебното следствие, в открито съдебно заседание на 05.10.2021г., свидетелят П., заявява че не познава подсъдимия Н.. Настоящата инстанция намира, че не съществуват основания да се счита, че в своите показания и действия, свид. П. е бил предубеден и е действал преднамерено. Въпреки горното настоящата съдебна инстанция следва да отбележи, че разпоредбите на чл. 169 - 171 НПК не изключват разпознаването като доказателствен способ при съществуващо познание между разпознаващ и разпознавани, в този смисъл и Решение № 270 от 28.10.2009 г. на ВКС по н. д. № 207/2009 г., III н. о., НК, докладчик председателят Саша Раданова. Тоест дори свидетелят П. да се е познавал с подсъдимия Н., този факт, по никакъв начин не би

следвало да опорочи извършеното действие по разследването, обективизирано в писмено доказателствено средство, а именно протокол за разпознаване на лица от 22.04.2021г. С оглед гореизложеното, възражението на защитата в този смисъл е и неоснователно.

По отношение на наведените доводи за липса на хулигански подбуди в действията на подсъдимия, което било основание за преквалификация на деянието в такова по чл. 130, ал.1 НПК, настоящият съдебен състав намира следното:

Неоснователно според съда, е възражението досежно несъставомерността на деянието по повдигнатото обвинение по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК. Подсъдимият е извършил деянието именно по хулигански подбуди. Той се е стремил преди всичко да демонстрира едно пренебрежително поведение на превъзходство спрямо общо приетите интереси на обществото. Деянието безспорно е осъществено на обществено място, тъй като са неоспорими доказателствата, че това е станало на площад, на което са се намирали и други хора. На обществено място, подсъдимият с поведението си е демонстрирал явно незачитане интересите на други членове на обществото и е пренебрегнал съществуващите норми на поведение и законоустановените положения в страната. Същият, с агресивното си поведение е демонстрирал явното си неуважение към членове на обществото. Според настоящият съдебен състав, деянието е извършено от подсъдимия по хулигански подбуди, тъй като неочаквано, на публично място, без да е бил провокиран от пострадалия, подсъдимият го нападнал, като му е нанесъл удар. Свидетелят Й. И. в показанията си споделя, че подсъдимият се държал провокативно, гледал „лошо“ компанията на пострадалия „сякш търсел конфликт“. В следствие без да е провокиран нападнал постр. А. с юмруци. Налице е и грубо нарушаване на обществения ред, тъй като не е прието никой да напада другия с причина или не, на обществено място. В този смисъл, съдът намира за неоснователни твърденията на защитника на подсъдимия, че деянието е несъставомерно, поради липса на хулигански подбуди. Действително, извършеното от подсъдимия деяние е било насочено преди всичко пряко срещу честта, достойнството и телесната неприкосновеност на пострадалия, но едновременно с това подс. Н. демонстрирал и едно явно неуважение към обществото и незачитане на общоприетите норми за поведение. Съзнавал, също така, че се намира на обществено място и действията му се възприемат и от други хора, въпреки това започнал физическа саморазправа с пострадалия, в резултат на което проявил не само незачитане на личността, респективно честта и достойнството на постр. А., но и грубо нарушил обществения ред, като същевременно е изразил неуважение към обществото. Ето защо, настоящият състав приема, че подсъдимият осъществил състава на престъплението по чл. 131, ал.1, т.12, предл. трето, вр. чл. 130, ал.1 НК, както от обективна, така и от субективна страна, като хулиганският мотив, като елемент на субективната страна на деянието "лека телесна повреда" се изразява в явно неуважение към обществото, употреба на

сила и незачитане на човешката личност.

Поради изложеното, настоящият състав на въззивния съд намира, че от анализа на събраните доказателства не се установиха такива, които да променят изводите на първоинстанционния съд относно обстоятелството дали ли е извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК, извършено ли е то виновно от подсъдимия, както и останалите обстоятелства, описани от първия съд при изложение на фактическата обстановка по делото. Съдът намери за обоснован крайния извод на районния съд, че системата от доказателства, които взаимно се допълват, в съвкупност водят до единствения и несъмнен извод, че подсъдимият е извършил престъплението, за което му е повдигнато обвинение.

По отношение на наказанието:

Настоящият състав на въззивния съд намира за правилни изводите на първоинстанционния съд, че за постигане на целите на индивидуалната и на генералната превенция и най-вече за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия следва да му бъде наложено наказание „лишаване от свобода” при условията на чл. 54 от НК, тъй като именно с това наказание биха се постигнали посочените цели, визирани в Наказателния кодекс. При индивидуализацията на наказанието, което е наложил на подсъдимия за престъплението по чл. 131, ал.1, т.12, предл. трето, вр. чл. 130, ал.1 НК, съдът правилно е отчел, проявените дързост, непоколебимост при осъществяване на деянието, както и проявената незаинтересованост за състоянието на пострадалия. Правилно е определил като смекчаващи обстоятелства младата му възраст, чистото съдебно минало на подсъдимия, трудовата му заетост и доброто процесуално поведение. Това конкретизиране е предполагало определяне на наказание при превес на смекчаващи отговорността обстоятелства, в каквато насока е определено наказанието, поради което и присъдата не следва да претърпи изменение. При определяне на вида и размера на наказанието, първият съд е приел, че наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, чието изпълнение да бъде отложено за срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в сила, би отговорило най-пълно на целите на личната и на генералната превенция.

Въз основа на изложените съображения, съдът намира, че на основание чл. 338 от НПК следва да потвърди първоинстанционната присъда в обжалваната ѝ част.

Мотивиран от изложените съображения, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 74 от 10.11.2021 г., постановена по НОХД № 1111/2021 г. по описа на Плевенски районен съд.

Решението не подлежи на касационно обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____